

Spørgsmaal af paatrængende Bigtighed gaar istaa — dersom Kjøbenhavn ikke i et saadant Tilfælde bidrager det Hele — fordi der fra Landdistriktets Side ikke bliver givet et passende Tilskud. Om nu en saadan Udvei kan findes paa anden Maade, end ved at lægge Afgjørelsen i Indenrigsministerens Haand, det er et Punkt, som jeg vil bede de ærede Forslagsstillere og Thinget særligt at undersøge; jeg nævner denne Afgjørelsesmaade, ikke fordi den i og for sig er tiltalende, men fordi det er en Udvei; kan en anden practiff og god findes, saa skal det være mig meget kjær.

D. Müller: Det er Forslagsstillerne særdeles hjært, at den høitærede Minister har taget mod Loven, hvis man ellers allerede nu tør betjene sig af dette Udtryk. Hvad angaaer de Enkeltheder, som den ærede Minister berørte, saa kunne Forslagsstillerne eller det Sogn, om hvis Interesser der her handles, ikke have Noget imod, at Forslaget betragtes som et Palliativ, eller, hvad jeg hellere vilde kalde det, en midlertidig Foranstaltning; thi det er meget muligt, at Tidsforholdene om en ikke meget lang Tid ville føre os hen til en mere gennemgribende Ordning; men hertil udfordres ogsaa mere udviklede Forhold end de nuværende, og navnlig er det meget langt fra, at Frederiksberg Sogn selv nu ønsker en saadan Forbindelse. Med Hensyn til det enkelte Punkt, som den ærede Minister omtalte, troer jeg vistnok ikke, at der fra deres Side, som have indbragt Forslaget, kunde være Noget imod at optage en Bestemmelse, som gjør det muligt at faae de paaapegede Spørgsmaal jevne uden altfor store praktiske Vanskeligheder.

Abrahamson: Jeg troer, at det er meget glædeligt, at det er blevet udtalt af Forslagsstillerne, efterat den høitærede Minister ogsaa har udtalt det, at den Lov, der her er bragt ind, kun maa betragtes som et Palliativ, som en midlertidig Forholdsregel. Naar man vil tage Forholdene i Betragtning, synes der unægteligt at være noget Unaturligt i saaledes at skabe en lille og ny Commune lige ved Siden af en stor, med hvilken den dog

ganste og aldeles faaar Interesser tilfælles; der er vel fortiden nogle Interesser, som den ikke har tilfælles med den større Commune, men man kan forudsætte, at efter den Udvikling, som Bebyggelsen af det omhandlede Areal har, vil det kun være meget kort Tid, inden de Forskjelligheder, der ere tilfede, efterhaanden ville forsvinde. At det ønske, at blive indlemmet i en stor Commune, ikke allerede nu findes hos Alle dem, der boe i Frederiksberg Sogn, ligger formodentlig i Frygten for de store Skatter; men jeg troer virkelig, at denne Frygt er aldeles ubegrundet, thi naar man tager Hensyn til de Foranstaltninger, som maatte træffes forat bringe mange Sager i den nye Commune i Orden, som f. Ex. Veie, Cloaker o.s.v., og som blive mere og mere paatrængende, eftersom der bliver bygget, saa troer jeg paa ingen Maade, at Beboerne i denne vilde komme tilfart ved at komme ind under en stor Commune, som kunde bringe det Hele i Orden og Samklang med de omliggende Anlæg. Forholdet er jo nu saaledes, at saa eller intet af de Anlæg, der vedkomme Kjøbenhavns Commune, kan udføres, uden at man for en Deel kommer til at berøre det her omhandlede District, og Bebyggelsen i dette District er tillige saa stor, og bliver det endnu mere Dag for Dag, at det ligefrem maa antages for meget snart, om det ikke allerede er det, at ville være en umiddelbar Deel af Kjøbenhavn. Der synes saaledes; naar man vil være consequent, ikke at være Andet for, end at indlemme det omtalte District under Kjøbenhavn. Skulde jeg udtale min private Overbeviisning, da skulde det kun være den, at det i økonomisk Henseende vilde være en meget stor Byrde for Kjøbenhavn fortiden at faae denne Commune med den særdeles Uorden, som findes i alle de Anlæg, som man har paaabegyndt, indlemmet i sig; men jeg troer, at man maa ikke blot affee fra et saadant Punkt, men netop derfor endnu mere ønske, at den Ordning ikke maatte være altfor længe, hvorved den omhandlede Commune aldeles bliver indlemmet i Kjøbenhavns Commune. Forfaaviddt man skulde antage, at noget Saadant er enestaaende, skal jeg dog tillade mig at oplyse, at Christianshavn ogsaa i sin Tid har været en egen Commune, idet den 1619 blev